

เรื่องเล่าเร้าพลัง... “ใจสูงค่า เพราะเราให้ค่าเมตตาเขา”

ในวัยเด็กเชื่อว่าทุกคนต่างมีความฝัน ดิฉันเองก็มีความฝันเหมือนกันค่ะ ฝันอยากเป็นหมออนามัย ตั้งแต่เด็ก เพราะมีภาพประทับใจจากการทำงานของแม่เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่ดูแลครอบครัวและชุมชน ช่วยหมออนามัยตลอด ตอนที่ดิฉันเป็นเด็กประถมจะชอบอาสาช่วยแม่และหมออนามัย สะพายกระเป๋า วิ่งแจกเอกสารต่าง ๆ ในระแวงที่แม่รับผิดชอบ เรียนรู้มาตลอดจนเข้าสู่วัยเรียนร่วมหาวิทยาลัย จึงเดินตามฝันเลือกเรียนสาขาสาธารณสุขชุมชน เพื่อฝันที่อยากเป็น “หมออนามัย” เพราะดูใจดีเป็นที่พึ่งของชาวบ้านในชุมชน ค่อยดูแล้วช่วยเหลือคนอื่น ดิฉันใฝ่ฝันอยากทำงานด้านนี้

เมื่อดิฉันเรียนจบเริ่มทำงานที่กลุ่มงานบริการด้านปฐมภูมิและองค์กรรวม โรงพยาบาลพาท่า เป็นอำเภอที่ห่างไกลจากตัวเมือง ๑๒๐ กิโลเมตรเป็นพื้นที่ล้อมรอบด้วยหุบเขา บุคลากรในโรงพยาบาลมีจำนวนน้อยรับผิดชอบงานหลายด้าน การทำงานช่วงแรกรู้สึกยากในการใช้ชีวิต การทำงานกว่าจะผ่านไปได้ในแต่ละวันเกิดความเหนื่อยล้า ในทุกวันทำงานให้บริการผู้ป่วย และรับมือกับผู้ป่วยและญาติบางคนที่ไม่เข้าใจต้องอธิบายมีสติ ตั้งสมาธิในการสื่อสารกับผู้ป่วยและญาติ เกิดความรู้สึกเหนื่อยใจบ้าง การทำงานที่มีตัวชีวิตมากมายและระบบ การทำงานที่เปลี่ยนไปตามเทคโนโลยีสมัยใหม่ต้องบันทึกข้อมูลจำนวนมากในแต่ละตัวชีวิต รวมทั้งการรับประเมิน การประกวด และเมื่อเราลงชุมชนพบบรรยากาศในชุมชนมีทั้งผู้พิการ ติดบ้าน ติดเตียง ผู้สูงอายุถูกทอดทิ้ง เด็กเล็กอยู่กับผู้สูงอายุ พ่อแม่ไปทำงานต่างจังหวัด มีแต่ความทุกข์ ความเจ็บป่วย ไม่มีรอยยิ้ม ดิฉันรู้สึกว่าชีวิตห่อเหี่ยวทำอะไรชีวิตเราไม่เหมือนอาชีพอื่น อาชีพอื่นเขาเลิกงาน สี่โมงเย็น แต่วิชาชีพของเราทำไม่ระบบการทำงานที่ไม่มีสี่ส้น ไม่มีเวลาพักผ่อน “ถามตัวเองว่าเราเดินทางผิดหรือป่าว” เป็นความฝันของเราจริง ๆ ไหม แต่ดิฉันเป็นเด็กบ้านนอกคนหนึ่งไม่มีเงินที่จะเรียนใหม่ไม่สามารถทำตามใจตัวเองได้ขนาดนั้นจึงต้องอดทนให้มาก

แต่ว่า พอมีวันหนึ่งได้ฟังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานแก่คณะบุคคลที่เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคลเพื่อในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย **ประโยคที่พระราชดำรัส “การทำงานทำการ ถ้าทำด้วยความร่าเริงใจที่จะทำงานทำการ ความเมื่อนั้นจะหมดไป ความเหนื่อยจะไม่มีหรือมีแล้วเราก็ไม่รับ”** เป็นแรงบัลดาลใจส่งผลให้ดิฉันเกิดกำลังใจในการทำงานอย่างไรให้มีความสุข

ดิฉันได้มีโอกาสเยี่ยมบ้านคนไข้เขตรับผิดชอบพื้นที่โรงพยาบาลพาท่า เด็กชายไทยอายุ ๑๕ ปี ที่ได้รับอุบัติเหตุจากการโดนไม้พาดที่ศีรษะจนเป็นผู้ป่วยติดเตียงอยู่กับพ่อแม่ น้องและยายในสภาพบ้านไม้เก่า หลังเล็ก ๆ ไม่มีรายได้เพียงพอในการดูแลฟื้นฟูผู้ป่วย เช่น การซื้อเครื่องปั่นและอาหารแต่ละมื้อในการปั่น สำหรับผู้ป่วยที่นักโภชนาการให้คำแนะนำจากโรงพยาบาลอุดรดิตถ์ และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปโรงพยาบาลอุดรดิตถ์แต่ละครั้ง ดิฉันจึงนำข้อมูลกลับไปปรึกษากับทีมเยี่ยมบ้านสหวิชาชีพที่โรงพยาบาลพาท่าอีกครั้ง เพื่อเริ่มต้นในการวางแผนดูแลใหม่ จึงเกิดความคิดการระดมทุนช่วยเหลือผู้ป่วยที่ยากไร้ร่วมกับบอสม.ในชุมชนจึงเกิดกองทุนเพื่อนช่วยเพื่อนในชุมชนขึ้น มีการประสานหน่วยงานพัฒนาชุมชน อบต.พาท่า ได้รับความร่วมมือจิตอาสาใกล้บ้านใกล้ใจช่วยกันครั้งนี้ ทุกครั้งที่เข้าไปดูแลดิฉันจะให้กำลังใจครอบครัวของผู้ป่วยในการสู้ทุกครั้งเปรียบเสมือนเราสู้ไปด้วยกัน สอนวิธีทำกายภาพเบื้องต้น ดูแลอาหารปั่นดูแลแผลกดทับ การทำกายภาพ จนเวลาผ่านไปได้ ๘ เดือนสภาพแผลของผู้ป่วยดีขึ้น เริ่มฝึกนั่งและ

เดิน กลืนอาหารด้วยตัวเองได้ เป็นสัญญาณดีที่ทำให้ทุกคนภาคภูมิใจมาก จนผู้ป่วยสามารถจับช้อนตักอาหารเริ่มช่วยเหลือตัวเองได้ ทั้งครอบครัวของผู้ป่วยและทีมเยี่ยมบ้านโรงพยาบาลพากท่า จิตอาสาทุกคนยิ้มและดีใจที่ช่วยเหลือหนึ่งชีวิตกลับมาใหม่อีกครั้ง

หลังจากนั้นดิฉันเหมือนมีพลังในตัวเองในการสู้กับงานและพัฒนาตัวเองเรื่อย ๆ จนรู้สึกภาคภูมิใจในวิชาชีพของตัวเอง แม้ช่วงเวลาที่ดิฉันเจอเหตุการณ์หนักๆ ทำให้ล้มความเหนื่อยล้าไปหมด เพราะดิฉันได้มีโอกาสได้ดูแลชีวิตคน ชีวิตบางชีวิตที่ไม่มีญาติดูแล แต่เรามีโอกาสได้ดูแลเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ได้ทำในสิ่งที่ดีที่สุดและเป็นสิ่งมีค่าที่สุด เป็นความรู้สึกมีคุณค่าทางใจเหมือนเราให้คุณค่าผู้อื่น แต่สิ่งที่เราได้กลับคืนมาคือผู้อื่นให้คุณค่ากับเราคืนมา ทำให้เรามีค่ามากขึ้นในสังคม

จากที่จิตใจสับสน ๆ กลายเป็นสีขาวโดยไม่รู้ตัว ใจสีขาวของดิฉัน เมื่อคิดดีไม่มีสิ่งไหนจะทำให้ใจเราเปื้อนสีได้ ดิฉันไม่ได้เหนื่อยกว่าอาชีพอื่นเลย ดิฉันตั้งใจทำดีทุกครั้งเพราะเชื่อว่าทุกอย่างจะตอบแทนในสิ่งที่ตนได้กระทำดีต่อผู้อื่นด้วยใจบริสุทธิ์ ทำด้วยความรักที่ปลูกฝังในอาชีพ มีใจรักต่อผู้อื่นทุกกลุ่มทุกชนชั้น เสมอต้นเสมอปลาย ไม่ว่าจะลำบากตรากตรำเพียงใด ระยะเวลาห่างไกลแค่ไหน ดิฉันจะไปให้บริการถึงบ้าน เพราะบางพื้นที่บางกลุ่ม เช่น ผู้สูงอายุ ผู้พิการ กลุ่มติดบ้านติดเตียง ยังรอดิฉันอยู่ อีกหนึ่งประทับใจคือโรงพยาบาลพากท่าเป็นบ้านหลังที่สองได้ให้โอกาสดิฉันเรียนรู้ประสบการณ์การทำงาน มีผู้ใหญ่เมตตาช่วยสอนระบบการทำงานเหมือน “พี่ดูแลน้อง” และโอกาสที่มีค่าสูงสุดในระบบการทำงานได้รับการบรรจุรับราชการที่โรงพยาบาลพากท่า ที่นี่เป็นครอบครัวหลังที่สองให้ความอบอุ่นเหมือนครอบครัวที่บ้านเกิด

หลักคิดการครองคน ครองตน ครองงาน ดิฉันมีในหลวงรัชกาลที่ ๙ เป็นแรงบันดาลใจทุกเรื่อง ท่านเป็นพระมหากษัตริย์แต่กลับใช้ชีวิตลำบากกว่าพวกเราหลายเท่า ท่านเป็นกษัตริย์ที่อ่อนน้อมถ่อมตน ท่านคุกเข่าพูดคุยกับชาวบ้านทุกพื้นที่ ไม่มีผืนแผ่นดินใดในประเทศไทยที่ท่านไม่เคยไปถึง แม้ในพื้นที่ถิ่นทุรกันดารสักเพียงใดท่านก็ไปถึง ดิฉันขอสัญญาด้วยใจว่า จะขอทำดีตลอดไป จะพัฒนางานนำความรู้ที่ศึกษาต่อระดับปริญญาโทมาพัฒนาองค์ความรู้ต่อยอดดูแลประชาชนอำเภอพากท่าตามรอยของพ่อหลวงให้ดีที่สุดค่ะ

นางสาวอรุณรัตน์ บุญคำ

ตำแหน่ง นักวิชาการสาธารณสุขปฏิบัติการ

กลุ่มงานบริการด้านปฐมภูมิและองค์รวม โรงพยาบาลพากท่า

